

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **E. J., DIČ CZX**
zastoupená daňovým poradcem Mgr. M. J.
oba bytem X

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2020, č. j. 36002/20/5200-10421-712995,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a stručný obsah podání účastníků řízení

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 16. 11. 2020, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta její odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 23. 6. 2020, č. j. 3386000/20/2102-52521-802091 a č. j. 3386158/20/2102-52521-802091 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí I a II“). Správce daně těmito rozhodnutími zastavil podle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 111/2019 Sb. (dále jen „daňový řád“) řízení o žádostech žalobkyně ze dne 29. 5. 2020 o poskytnutí kompenzačního bonusu za první (od 12. 3. 2020 do 30. 4. 2020) a druhé (od 1. 5. 2020 do 8. 6. 2020) bonusové období, a to z důvodu, že žalobkyně není subjektem kompenzačního bonusu, neboť nesplnila podmínku podle § 2a odst. 2 písm. b) zákona č. 159/2020 Sb., o kompenzačním bonusu v souvislosti s krizovými opatřeními v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2, ve znění zákona č. 262/2020 Sb. (dále jen „kompenzační zákon“).

2. Žalobkyně předně shrnula, že dne 29. 5. 2020 podala u správce daně žádosti o poskytnutí kompenzačního bonusu, neboť je společníkem obchodní společnosti PROeveNTS, IČO 27200507 (dále jen „společnost Proevents“), která prováděla zejména marketingové akce. Od března do června 2020 však společnost Proevents přišla o veškeré tržby, protože její odběratel z důvodu nouzového stavu zrušil všechny hromadné akce.
3. Žalobkyně namítá, že žalovaný nesprávně interpretoval jak ustanovení § 2a odst. 1 písm. b) kompenzačního zákona, tak ustanovení § 709 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění zákona č. 163/2020 Sb. (dále jen „občanský zákoník“). Byť žalovaný podle žalobkyně správně vyložil, že druhý manžel je oprávněn z majetkové hodnoty podílu, nesouhlasí s ním, že oprávněním z majetkové hodnoty podílu není založena účast na obchodní společnosti, tj. že nevznikají práva a povinnosti s účastí spojená. Žalobkyně poukazuje na to, že snahou zákonodárce bylo pomoci malým rodinným společnostem s ručením omezeným, které mají nanejvýš dva společníky, eventuálně více společníků z jedné rodiny (omezení dvou se zde neuplatní). Žalobkyně je proto přesvědčena, že nelze na vlastnictví podílu nahlížet formálně, tj. vycházet čistě z výpisu z obchodního rejstříku, ani z pohledu výkonného, tj. optikou práv a povinností společníka, nýbrž že je třeba uplatnit hledisko majetkové povahy podílu.
4. Žalovaný naproti tomu považuje žalobu za nedůvodnou, pročez odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se se shodnou argumentací žalobkyně již vypořádal. Ve vyjádření zopakoval, že žalobkyně byla účastna nemocenského pojištění jako zaměstnankyně v obchodní společnosti Daňová kancelář Jelínek s.r.o., IČO 25748904 (dále jen „Daňová kancelář“), kde byl jediným společníkem zástupce žalobkyně (dále jen „manžel žalobkyně“). Žalovaný žalobkyni vytkl, že se soustředí na § 2a odst. 1 kompenzačního zákona, ačkoliv odst. 2 až 5 téhož ustanovení obsahují další podmínky, které je nutno splnit kumulativně – nesplnění byť jen jedné z nich tedy vede k tomu, že není naplněna podmínka existence subjektu kompenzačního bonusu. Na tom nic nemění ani § 709 občanského zákoníku – společníkem Daňové kanceláře je pouze manžel žalobkyně, nikoliv žalobkyně, neboť součástí společného jmění manželů J. je toliko majetková složka předmětného podílu, nikoliv i složka korporátní.
5. V replice žalobkyně na prvním místě poukazuje na to, že s ní žalovaný souhlasí, pokud jde o to, na koho pomoc podle kompenzačního zákona cílí. Žalobkyně zdůrazňuje, že si sice nezvolila samostatnou výdělečnou činnost, nicméně se společností Proevents podniká obdobně. Tak ostatně podniká i její manžel v Daňové kanceláři, kde společně vlastní 100% obchodní podíl. Žalobkyně považuje za čistě formální důvod, že jejím žádostem nebylo vyhověno jen proto, že manželovi v Daňové kanceláři pomáhá na základě pracovní smlouvy, za což je odměňována. **Žalobkyně tedy nepopírá fakt, že je jako zaměstnankyně účastna nemocenského pojištění, nicméně nesouhlasí s tím, že nesplnila podmínku podle § 2a odst. 2 písm. b) kompenzačního zákona.** S důrazem na to, že kompenzační bonus měl pomoci především rodinnému podnikání, žalobkyně považuje za nutné vykládat pojem společníka v kompenzačním zákoně z majetkového pohledu. Podle jejího názoru proto platí, že je (majetkovým) společníkem Daňové kanceláře, jelikož podíl manžela je součástí jejich společného jmění. Výplatě kompenzačního bonusu přitom nebrání, že žalobkyně není zapsána jako společník Daňové kanceláře v obchodním rejstříku.

Podstatný obsah správního spisu

6. Žalobkyně podala u správce daně dne 29. 5. 2020 žádosti „o pomoc společníkům malých s. r. o.“ ve vztahu ke společnosti Proevents za první a druhé bonusové období. V nich čestně prohlásila, že splňuje veškeré podmínky pro vznik nároku na kompenzační bonus.
7. Ve spise jsou dále založeny následující listiny: lustrace žalobkyně v informačním systému evidence obyvatel a centrálním informačním systému ze dne 25. 8. 2020; informace o zaměstnavateli žalobkyně od České správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 7. 2020; lustrace žalobkyně ve vztahu ke společnosti Proevents; úplný výpis z obchodního rejstříku společnosti Proevents ze dne 13. 8. 2020; úplný výpis z obchodního rejstříku Daňové kanceláře ze dne 11. 8. 2020; rozhodnutí jediného společníka při výkonu působnosti valné hromady Daňové kanceláře ze dne 9. 12. 2014 a notářský zápis ze dne 29. 9. 2014, č. N 707/2014, NZ 685/2014.
8. V návaznosti na zjištění vyplývající ze shora uvedených listin správce daně vyhotovil úřední záznam, ve kterém konstatoval výsledky prověření splnění podmínek žalobkyně podle kompenzačního zákona. Dospěl přitom k závěru, že jsou splněny všechny podmínky s výjimkou podmínky, že žalobkyně nesmí být zaměstnána u jiného zaměstnavatele než u společnosti s ručením omezením, které je společníkem. V důsledku toho žalobkyně nemá nárok na kompenzační bonus.
9. Dne 23. 6. 2020 pak vydal správce daně prvostupňová rozhodnutí, jimiž zastavil řízení jak o žádosti žalobkyně ze dne 29. 5. 2020 o poskytnutí kompenzačního bonusu za první bonusové období od 12. 3. 2020 do 30. 4. 2020 (prvostupňové rozhodnutí I), tak o žádosti za druhé bonusové období od 1. 5. 2020 do 8. 6. 2020 (prvostupňové rozhodnutí II) jako o zjevně nepřipustných podáních. V obou případech tak učinil s odůvodněním, že u žalobkyně nedošlo k naplnění základních předpokladů pro vyplacení kompenzačního bonusu, jelikož je osobou, která je účastna nemocenského pojištění jako zaměstnankyně a nejde o zaměstnání ve společnosti s ručením omezením, které je společníkem. Není tedy subjektem kompenzačního bonusu, neboť nesplnila podmínku podle § 2a odst. 2 písm. b) kompenzačního zákona.
10. Proti prvostupňovým rozhodnutím podala žalobkyně odvolání, ve kterých namítala, že splnila podmínku i podle § 2a odst. 2 písm. b) kompenzačního zákona, protože je společníkem Daňové kanceláře, ve které je zaměstnána. Zdůraznila, že její manžel nabyl podíl v této obchodní společnosti za trvání jejich manželství dne 18. 12. 2018. Tento podíl je v jejich společném jmění manželů, z čehož vyplývá, že oba manželé jsou společně a nerozdílně společníky Daňové kanceláře. Na tom nic nemění skutečnost, že v obchodním rejstříku je zapsán jako společník jen manžel žalobkyně.
11. Obě odvolání však žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 17. 9. 2020 zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění přehledně shrnul skutkový stav věci a obsah odvolání, citoval z vybraných právních předpisů a dále se vypořádal s uplatněnými odvolacími námitkami (jeho právní posouzení soud přiblíží až níže). Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 25. 9. 2020.

Posouzení věci soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst.

1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem souhlasili. Seznámení se s obsahem správního spisu provádění dokazování nevyžaduje, proto nebylo potřebné nařídit jednání ani za účelem dokazování. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

13. Předmětem sporu v projednávané věci je závěr žalovaného, že žalobkyně nebyla subjektem kompenzačního bonusu v prvním a druhém bonusovém období, přičemž toto posouzení závisí na vyřešení sporné otázky, zda žalobkyně byla v té době společníkem Daňové kanceláře. Pokud by byla odpověď na spornou otázku kladná, žalobkyně by spadala do výjimky z podmínky zákazu výkonu zaměstnání stanovené v § 2a odst. 2 písm. b) kompenzačního zákona, v důsledku čehož by byla prvostupňová i napadené rozhodnutí nezákonná. Ačkoliv žalobkyně v žalobě odkazuje na ustanovení § 2a odst. 1 písm. b) kompenzačního zákona, jež také cituje, zmiňované ustanovení není a nebylo pro posouzení otázky nároku na kompenzační bonus rozhodující. Právně spor mezi žalobkyní a žalovaným je sporem o správnost aplikace § 2a odst. 2 písm. b) kompenzačního zákona.

14. Před provedením interpretace pojmu společník společnosti s ručením omezeným, které se žalobkyně dovolává, pokládá soud za vhodné z dotčené právní úpravy citovat (důraz doplněn soudem), byť je oběma stranám dobře známa:

Podle § 2a odst. 1 kompenzačního zákona je subjektem kompenzačního bonusu také *fyzická osoba, která je společníkem společnosti s ručením omezeným založené za účelem dosažení zisku, která má*

- a) nejvýše dva společníky, tito společníci jsou fyzickými osobami a jejich podíl není představován kmenovým listem, nebo
- b) pouze společníky, kteří jsou členy jedné rodiny, a jejich podíl není představován kmenovým listem.

Podle § 2a odst. 2 písm. b) kompenzačního zákona subjektem kompenzačního bonusu podle odstavce 1 může být pouze ten, *kdo nevykonává činnost, v jejímž důsledku je účasten nemocenského pojištění jako zaměstnanec, s výjimkou zaměstnání ve společnosti s ručením omezeným, které je společníkem.*

15. Subjektem kompenzačního bonusu podle kompenzačního zákona s účinností od 3. 6. 2020 (tj. ve znění zákona č. 262/2020 Sb.) mohla být nově vedle osoby samostatně výdělečně činné podle zákona upravujícího důchodové pojištění, která splňuje podmínky podle § 2 kompenzačního zákona, rovněž fyzická osoba, která je společníkem společnosti s ručením omezeným a splňuje podmínky podle § 2a kompenzačního zákona.
16. Mezi ony podmínky podle § 2a kompenzačního zákona mj. patří, že subjektem kompenzačního bonusu může být pouze ten, kdo současně nevykonává činnost, v jejímž důsledku je účasten nemocenského pojištění jako zaměstnanec. Z uvedeného pravidla podle § 2a odst. 2 písm. b) kompenzačního zákona platí jediná výjimka – tou je situace, kdy jde o zaměstnání ve společnosti s ručením omezeným, (ve) které je (žadatel) společníkem. Nemusí se přitom jednat pouze o tu společnost s ručením omezeným, ve vztahu k níž žadatel o kompenzační bonus žádá.
17. Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobkyně jako zaměstnankyně Daňové kanceláře *vykonávala* činnost, v jejímž důsledku byla účastna nemocenského pojištění v prvním i druhém bonusovém období. Tato skutečnost by tedy sama o sobě nutně vedla k tomu, že by žalobkyně nemohla být subjektem kompenzačního bonusu, neaplikovala-li by se na ni zákonná výjimka.

18. Žalovaný vycházel z toho, že žalobkyně (nikdy) *nebyla* společníkem Daňové kanceláře. K tomuto závěru jej vedlo zjištění, že jediným společníkem v této obchodní společnosti byl (je) od 22. 1. 2019 manžel žalobkyně (viz bod 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Naproti tomu žalobkyně tvrdí, že *byla* (je) majetkovým společníkem Daňové kanceláře, jelikož podíl manžela je součástí jejich společného jmění. Pojem společníka ve smyslu § 2a odst. 2 písm. b) kompenzačního zákona je totiž podle názoru žalobkyně třeba vykládat právě z majetkového pohledu. Žalobkyně má za to, že rozšířil-li zákonodárce subjekty kompenzačního bonusu o společníky společností s ručením omezeným, které mají i více než dva společníky, ale jsou členy jedné rodiny, chtěl je podpořit z majetkového pohledu.
19. Mezi účastníky řízení přitom není sporu o tom, že žalobkyně nebyla zapsána jako společník Daňové kanceláře v obchodním rejstříku. Žalobkyně nenamítá např. ani to, že by v osobách společníků Daňové kanceláře došlo ke změně, která jen do obchodního rejstříku ještě nebyla zanesena, a že zápis má pouze deklaratorní povahu. Žalobkyně tedy proti zapsaným (ale ani nezapsaným) údajům v obchodním rejstříku nebrojí, neboť je přesvědčena, že tento veřejný rejstřík není ve věci určující – výslovně volá po výkladu, že výplata kompenzačního bonusu v jejím případě nebránilo, že nebyla zapsána jako společník Daňové kanceláře v obchodním rejstříku.
20. Jak je třeba rozumět pojmu společník společnosti s ručením omezeným pro účely kompenzačního zákona tento zákon zejména na rozdíl od pojmů *zaměstnanec* a *členové jedné rodiny* výslovně neřeší (srov. společná ustanovení v § 2b odst. 2 a 3 kompenzačního zákona). Výklad pojmu nepřináší ani důvodová zpráva k zákonu č. 262/2020 Sb., který právní úpravu zavedl, poskytuje však vysvětlení, proč tato podmínka byla zavedena, a tedy jaký je její účel. Takto konkrétně v obecné části uvádí, že „...jsou řešeny možné kolize podpory, a to jak ve vztahu ke kompenzačnímu bonusu pro osoby samostatně výdělečně činné, resp. pro případ, že osoba je společníkem ve více společnostech, tak ve vztahu k jiným formám podpory (viz program Antivirus poskytovaný subjektům disponujícím zaměstnanci).“ Ve zvláštní části pak důvodová zpráva vysvětluje, že „[v]zhledem k tomu, že kompenzační bonus je určen k saturování osob samostatně výdělečně činných a nově též společníků společností s ručením omezeným, které vykonávají činnost materiálně obdobnou, je vznik nároku na kompenzační bonus vyloučen v případě, kdy společník společnosti s ručením omezeným současně vykonává činnost, v jejímž důsledku je účasten nemocenského pojištění jako zaměstnanec (srov. analogickou výjimku upravenou v § 2 odst. 1 pro osoby samostatně výdělečně činné). Logickou výjimkou je případ, kdy je společník sám zaměstnán ve společnosti s ručením omezeným, které je společníkem. K tomuto případu zaměstnání tedy nebude přiblíženo při posuzování splnění dané podmínky. Pojem zaměstnanec je zde použit v širším slova smyslu podle zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“) – blíže viz navrhovaný § 2b odst. 2. Společník tak může být vůči společnosti s ručením omezeným v pracovním poměru, nebo pro ni může vykonávat práci mimo pracovněprávní vztah (srov. § 5 písm. a) body 1 a 16 zákona o nemocenském pojištění), a to např. i v pozici jednatele.“
21. Cílem dané podmínky je tedy vyloučit multiplikaci podpory, jelikož ta již byla na osoby účastné nemocenského pojištění jako zaměstnanci státem poskytována prostřednictvím jejich zaměstnavatelů v programu Antivirus, a to formou dotace na náhradu mzdy, kterou zaměstnavatel vyplácel zaměstnancům, kterým byla nařízena karanténa nebo kterým z důvodu opatření přijatých vládou v rámci potlačování pandemie nemohl přidělovat práci (srov. manuál dotačního programu na webu

https://www.mpsv.cz/documents/20142/1443715/Manual_Program_Antivirus_v4.pdf vydaný Ministerstvem práce a sociálních věcí). Logika je zřejmá: Buď ve výkonu zaměstnání ve smyslu zákona o nemocenském pojištění nic nebránilo a taková osoba proto nepotřebuje podporu ve formě kompenzačního bonusu, nebo tato osoba sice nemůže zaměstnání v důsledku protipandemických opatření vykonávat, nicméně dostává od zaměstnavatele náhradu mzdy dotovanou státem. Pokud pak důvodová zpráva označuje za logickou výjimku z tohoto zákazu případ zaměstnávání společníka, lze předpokládat, že tím naráží na výjimku, podle níž podpora v programu Antivirus nebyla poskytována v případech kolize zájmů mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, konkrétně v situaci, kdy zaměstnancem byl statutární orgán společnosti, takže pracovní smlouvu na obou stranách podepisovala totožná osoba (srov. str. 4 manuálu). Za daného stavu tedy takový případ „zaměstnání“ nemusí být překážkou pro výplatu kompenzačního bonusu. Pravdou sice je, že mezi statutární orgán a společníka obecně nelze klást rovnítko, nicméně uvedená výjimka míří právě na případy malých společností, v nichž je pravidlem, že společníky a jednatele jsou totožné osoby. Přitom kolizi zájmů v praxi mohou realizovat jen osoby, které reálně ve společnosti mají vliv, tedy osoby vykonávající práva a povinnosti společníků, nikoliv jen manželé společníků, kteří mají v zásadě jen právo na podíl na výnosech realizovaných jejich manželem z titulu účasti na společnosti.

22. Řešení přijatému žalovaným odpovídá i výklad vycházející z principu bezrozpornosti právního řádu, jenž požaduje respektovat ustálený význam použitého pojmu v jiných právních předpisech. Jednotný výklad nejvíce koresponduje s požadavkem na ochranu právní jistoty a předvídatelnosti aplikace práva. Jak žalovaný srozumitelně vysvětloval v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz jeho body 17 – 19), pouhé majetkové společenství (manželů J.) nemůže současně založit i členství žalobkyně (coby manželky jejího manžela) v obchodní společnosti Daňová kancelář, jelikož nikdo se nemůže stát členem obchodní společnosti bez relevantního projevu své vůle. Žalovaný správně poukázal i na to (viz bod 20 tamtéž), že chtěli-li manželé J., aby se stali společným společníkem Daňové kanceláře ve smyslu § 32 odst. 4 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění zákona č. 163/2020 Sb. (dále jen „zákon o obchodních korporacích“), měli se oba účastnit právního jednání zakládajícího jejich společnou účast (např. smlouvy o převodu podílu). Teprve na základě takového titulu by se stali společnými společníky, což by měl odrážet i zápis v obchodním rejstříku.
23. Soud si je vědom toho, že sporná problematika povahy účasti manžela nabyvatele podílu ve společnosti v minulosti představovala výkladový i aplikační problém (možná i tohoto faktu hodlala žalobkyně v řízení využít). Nicméně jeho definitivní vyřešení přinesla novela občanského zákoníku provedená zákonem č. 460/2016 Sb. s účinností od 28. 2. 2017, díky níž § 709 odst. 3 občanského zákoníku jasně stanoví, že „[s]oučástí společného jmění je také podíl manžela v obchodní společnosti nebo družstvu, stal-li se manžel v době trvání manželství společníkem obchodní společnosti nebo členem družstva. To neplatí, pokud jeden z manželů nabytí podíl způsobem zakládajícím podle odstavce 1 jeho výlučné vlastnictví. **Nabytí podílu nezakládá účast druhého manžela na této společnosti nebo družstvu, s výjimkou bytových družstev.**“ (důraz doplněn soudem).
24. Zmíněné řešení přitom podporovala komentářová literatura [viz např.: Psutka, J. § 709. In: Králíková, Z., Hrušáková, M., Westphalová, L. a kol. *Občanský zákoník II. Rodinné právo* (§ 655–975). *Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020. Dostupné v Systému Beck-

online; nebo Zuklínová, M. § 709. In: Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J., Zuklínová, M a kol. *Občanský zákoník: Komentář, Svazek II (§ 655-975)*. Praha: Wolters Kluwer, 2014. Dostupné v Systému ASPI.] jako adekvátní výklad již před zmíněnou novelizací.

25. Kromě toho není od věci připomenout též skutečnost, že v daném případě jde o výklad výjimky z pravidla, podle nějž osoby vykonávající zaměstnání podle předpisů o nemocenském pojištění nemají na kompenzační bonus nárok. Jako výjimku je třeba tudíž takové ustanovení hovořící o společnících zaměstnavatelské společnosti vykládat restriktivně, a nikoliv rozšiřujícím způsobem.
26. Na tom v obrysech této věci nic nemění ani znění § 2a odst. 1 písm. b) kompenzačního zákona, z něhož žalobkyně vyvozuje, že by poskytování kompenzačního bonusu mělo být ve prospěch jedné rodiny benevolentnější. Z uvedeného ustanovení totiž rozhodně nelze jakkoliv vyčíst, že by jeho cílem bylo měnit a rozšiřovat nyní již ustálený význam pojmu „společník“ pro účely kompenzačního zákona. Uvedené ustanovení pouze za pomoci konkrétní definice v § 2b odst. 3 kompenzačního zákona umožňuje za malé společnosti označit i některé společnosti tvořené více než dvěma společníky, a tím posílit ochranu rodinných podniků, které by jinak zůstaly bez podpory, jiný účel ale nemá.
27. Soud proto ve shodě s žalovaným dospívá k závěru, že žalobkyně nebyla v prvním ani druhém bonusovém období společníkem Daňové kanceláře, kde byla přitom zaměstnána. Nevztahovala se tak na ni jediná výjimka z pravidla podle § 2a odst. 2 písm. b) kompenzačního zákona, jež umožňovala subjektu kompenzačního bonusu vykonávat i činnost, v jejímž důsledku byl účasten nemocenského pojištění jako zaměstnanec. V důsledku toho se na žalobkyni vztahovalo základní pravidlo, že výkon činnosti zakládající účast na nemocenském pojištění jako zaměstnanec, brání tomu, aby byla osoba subjektem kompenzačního bonusu. Kompenzační bonus tedy žalobkyni správně nebyl přiznán, neboť nebyly naplněny definiční podmínky subjektu kompenzačního bonusu – žalobkyně žádala o kompenzační bonus v souvislosti s výkonem činnosti společnosti Proevents, ačkoliv zároveň byla účastna nemocenského pojištění v návaznosti na výkon závislé činnosti v Daňové kanceláři, ve které nebyla společníkem.
28. Nepodstatné přitom je, že se tento závěr správce daně i žalovaného žalobkyni subjektivně jeví jako nespravedlivý v kontextu toho, že zákonodárce měl v úmyslu podpořit ty společníky společností s ručením omezeným, jejichž činnost je materiálně obdobná samostatné výdělečné činnosti, a to se shovívavějším přístupem k těm obchodním společnostem, kde jsou společníci z jedné rodiny ve smyslu § 2b odst. 3 kompenzačního zákona. Byť se to žalobkyni může zdát i nekonceptním řešením, zákonodárce zcela úmyslně stanovil, že vznik nároku na kompenzační bonus bude vyloučen za situace, kdy společník společnosti s ručením omezeným současně vykonává činnost, v jejímž důsledku je účasten nemocenského pojištění jako zaměstnanec. Jak již soud podrobně rozvinul shora, zákonná výjimka z tohoto pravidla se na žalobkyni neuplatnila.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí není z hlediska uplatněné žalobní argumentace nezákonné. Na základě shora uvedeného proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného

žalovaného, tomu žádné náklady nad rámec běžného výkonu činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu